

Strom

S maličkým semínkem
vítr si pohrával.
Cloumal s ním, válel ho,
z místa na místo ho přesouval.

Maličké semínko
do skuliny na skále,
mezi dva kameny zafoukal,
a běžel dál.

Chvíli jak příjemný vánek,
pak zas jako nezkrotný uragán.
Ze stromů listí rval,
a pod nánosem prachu, špíny,
semínko pohřbil tam.

Pak všechno utichlo,
a příroda šla spát.
A celou zemi zahalil
bílý chlad.

Po zimě přišlo jaro,
sluníčko začalo hřát.
Na rozkaz Pána pánů
vše oblékalo nový šat.

I semínko se probudilo!
Klíček svůj ze země vystrčilo,
kořeny hluboko zapustilo,
a začalo růst.

Vláhu mu dával potůček,
který tu ve skále bublotal,
a čas šel dál.
Na místě malého
semínka
strom rozložitý stál,
a z koruny stromů
křik ptačí se ozýval.

Nikdo je nezval, nevolal!
Přilétli proto,
že dobře jim bylo tam.

Hnízda si postavili ve větvích,
a ukryli v nich
bezpočet mladých svých.

Tak podobno je Boží království.
Jako zrnko hořčičné,
na počátku maličké.

Roste tiše v ústraní,
mnohým ku požehnání.
Kde je Boží království,
tam je láska, pokoj,
plno radosti!

Až vyroste i v srdci tvém,
budeš zralým křesťanem.
Budeš mít co druhým dát.
Nebudeš je muset ani zvát!
Sami k tobě poletí.
Jak ti ptáčci do větví.